

Det er en ren Misforstaaelse). Jeg kan derfor, Alt vel overveiet, ikke Andet end ønske, at den af os foreslaaede Beslutning fastholdes, og skal slutte med fremdeles at anbefale den.

Broberg: Jeg skal tillade mig at bemærke, at hvad den ærede Ordfører nu sidst sagde, forstaaer jeg slet ikke. Det maa bero paa en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg har aldrig sagt, at det vilde kunne blive unødvendigt at have Ol- og Brændevinsstat som Kompensationsstatter, men jeg har derimod udhævet, at hvis Landstinget og Folkethinget ikke kunde blive enige om den Sum, for hvilken der skulde gives Kompensation, og den Sum, for hvilken der ikke skulde gives Kompensation, saa vilde det være præstøst og unyttigt at behandle de Love, gennem hvilke Kompensationen skulde finde Sted, og det tror jeg er fuldstændig rigtigt, thi saalænge man ikke kan enes om, hvad jeg betragter som Hovedsagen ved det Hele, om der skal gives Kompensation for alle Medsættelser, eller om der kun skal gives delvis Kompensation, saalænge er man i Grunden ikke enig om nogen Verdens Ting. Det kan dog virkelig ikke nytte, at man vil forhandle om Maaden, hvorpaa man skal give Kompensation, naar man ikke forud er enig om, at der i det Hele skal gives Kompensation, og for hvilken Sum den skal gives, det forekommer mig aldeles klart. Det Sidste, som den ærede Ordfører sagde, er altsaa en fuldstændig Misforstaaelse fra hans Side. Jeg skal være meget villig til at indrømme, at det Svar, Landstinget gav Folkethinget ved Indsendelsen af Lovforslaget efter dets 3die Behandling her, i og for sig kunde være fuldstændig korrekt med Hensyn til det Standpunkt, hvorpaa Folkethinget stod dengang, da det nemlig vilde have en Medgang af 5 til 6 Millioner uden derfor at give nogen Kompensation. Det var da ganske vist et ret berettiget Svar, som kom herfra, idet det gik ud paa slet ikke at ville indlade sig paa, hvad Folkethinget havde sagt, og endog saa vilde have fuld Kompensation og Lidt til for den Medsættelse, man havde bragt i Forslag. Men nu stiller Sagen sig anderledes; nu har virkelig Folkethinget erkjendt, at den Fordring, det opstillede dengang, var urimelig. Det er altsaa et Frem-

skridt, det maa dog indrømmes, og naar man gaar ind paa, at der er rabatteret Noget paa en Fordring, man har stillet, kan det ikke negtes, at det til en vis Grad er en Smødefommen. Det tror jeg er aldeles klart, og ligeledes tror jeg, at, naar man forhandler eller underhandler — thi Forhandlinger mellem Landstinget og Folkethinget ere i Grunden kun Underhandlinger — er det ganske fornuftigt og klogt, at, naar der kommer en Indrømmelse fra Ens Modpart, om man end synes, at den ikke er tilstrækkelig stor, tager man den til Indtægt, thi kaster man Indrømmelser bort, der gjøres fra Modparten, saa kommer man ingen Vegne. Nei, man skal tage dem til Indtægt, og vil man have dem modificerede mere efter sin egen Anskuelse, hvad har man da at gjøre? Saa stiller man Modforslag og kommer saa ind paa Forhandlingens Vej, og det er den, ad hvilken man mulig kan opnaa at komme til et Resultat. Jeg tror derfor ikke, at den ærede Ordfører har Ret, naar han tillægger denne Smødefommen saa ringe, ja, jeg tør næsten sige slet ingen Betydning. — Den ærede Ordfører har fremdeles sagt, at vi her paa ingen Maade slaa dette Lovforslag ihjel, naar Flertallets Forslag til Beslutning bliver vedtaget. Nei, det er paa en vis Maade rigtigt fra den formelle Side. Man slaar det ikke ihjel, thi man siger kun: Vi skulle holde denne Sag in suspensio; vi ville først have, at I skulle give Svar paa det og det. Nu staar imidlertid den anden Part og siger: Ja, men vi have sagt til Jer: Vi spørge Jer om det og det, og det give I os intet Svar paa, og nu sende I os et Spørgsmaal tilbage. Naar vi spørge i Ost, svare I i Vest; men det betragte vi ikke som Svar paa vort Spørgsmaal, men drage deraf den Slutning, at I ikke ville svare. I sige vel, at det ligger i Beslutningen, at I ville engang i Tiden være saa gode at svare, naar vi have behandlet de Lovforslag, der er Tale om; men hvilket Svar I da ville give, sige I slet ikke. Vi ere altsaa ikke visse paa, at I ville møde os paa Kardinalpunktet eller Hovedpunktet, om der skal gives Kompensation for hver Dre, eller om der kan gives noget Afslag derpaa. Dermed kommer altsaa den anden Part, Modparten, til at leve i fuldstændig Uvisshed, og det er netop af den Grund, at man har sagt